

2018-04-17

Justitiedepartementet
103 33 STOCKHOLM

Remissvar
Ju2018/000480/L4
Ds 2018:1

Sveriges Vapenägares Förbund **avstyrker** i sin helhet förslaget till implementering av EU:s Tilläggsdirektiv till Vapendirektivet, enär

- förslaget skiljer sig från EU:s Tilläggsdirektiv på flera punkter
- dåvarande inrikesministerns instruktionerna om att "ändra så lite som möjligt" har ej beaktats och förslaget går i många avseenden längre än vad som krävs enligt EU:s Tilläggsdirektiv, se nedan
- förslaget innebär att vissa typer av idrottsskytte försvåras så mycket att de i praktiken förbjuds, utan att detta har den minsta inverkan på det kriminella vapenvåldet och terrorismen i det svenska samhället och i Europa i sin helhet
- EU:s Tilläggsdirektiv har inte ens följt EU:s egna regler, alldenstund man inte gjort någon konsekvensanalys av det föreslagna tilläggsdirektivet, och även det presenterade förslaget innehåller ingen övergripande konsekvensanalys sett ur svensk synvinkel
- förslaget inte stöds av tillgänglig forskning utan tvärtom odlar den av Polismyndigheten och inom EU spridda skrönan att det är de legala vapnen som läcker ut till kriminella
- förslaget innebär ökade svårigheter för Försvarsmakten att nyttja den civila skytte-rörelsen (som ingår i den frivilliga försvarsorganisationen) som plantskola för den personal som Försvarsmakten inte längre förfogar över. Detta är särskilt bekymmersamt i den tid vi lever i, med stormakters vapenskrammel som en hotbild mot världsfreden (vi vill i detta sammanhang erinra om att Tjeckien deklarerat att alla civila vapen ingår i landets totalförsvar och att man därför inte kommer att implementera några regler)
- idag har Försvaret fått ökade anslag för att rusta upp totalförsvaret inklusive hemvärnet. Båda har nedrustats sedan 1990-talet och ska nu upprustas i en takt som vi inte sett sedan andra världskriget. Det saknar logik att strypa det civila vapen-

kunnandet som är av intresse för Försvaret och samtidigt satsa stort på det militära försvaret.

Eftersom EU-domstolen ska pröva om direktivet strider mot EU:s fördrag (mål C-482/17) anser vi att det är absolut nödvändigt att avvakta med implementeringen av EU:s Tilläggsdirektiv tills att EU-domstolen har prövat om direktivet är förenligt med EU:s fördrag.

Ser man vidare till vissa delar av förslaget har dessa inte stöd i EU:s tilläggsdirektiv utan är ett eget tillägg av utredaren:

- vi **avstyrker** att införa tillståndsplikt på magasin
- vi **avstyrker** att införa tillståndsplikt på "avfyrningsmekanismer"
- vi **avstyrker** varje form av tillståndsplikt på ljuddämpare
- vi **avstyrker** att ge Polismyndigheten mandat att utforma idrottsförbundens tävlingsformer (sådan ska inte regleras av myndigheter utan tillhör civilsamhället, precis som skytteförbunden) samt utforma nyttjande och innehav av jaktmedel

Vissa av EU:s Tilläggsdirektivs idéer har redan prövats i begränsad skala i Sverige och det har konstaterats att idéerna, så som de tillämpats, fått katastrofala följder för hela vapen-Sverige utan att de på något sätt har inverkat på det kriminella vapenvåldet eller terrorismen

- vi **avstyrker** att utöka systemet med femårslicenser (det system vi redan har innebär alltför mycket administration utan att ge några påvisbara fördelar och det har ännu inte genomförts den utvärdering som omtalades i Ds 2004:32 av effekten av de regler om femårslicenser som vi införde år 2000)

Vissa regler i EU:s Vapendirektiv har ej tidigare införts i svensk vapenlagstiftning eftersom det uppenbart har bedömts inte höra hemma i vapenlagstiftningen utan i krigsmateriellagstiftningen:

- vi **avstyrker** att militära explosiva missiler inkluderas i vapenlagstiftningen

Slutligen, när det gäller det europeiska vapenpasset:

- vi **avstyrker** att Sverige som EU-land fortfarande förnekar det europeiska vapenpassets dignitet (det är egentligen Polismyndigheten som vägrar att godta vapenpasset)

I bilagan utvecklas närmare skälen för våra avstyrkanden.

SVERIGES VAPENÄGARES FÖRBUND

Ragnar Skanåker
Ordförande

Det finns inte en homogen vapenlagstiftning inom alla EU:s medlemsländer. Många länder har inte ens infört det ursprungliga Vapendirektivet av 1991 och Ändringen av 2008.

Att förvänta sig att länder som inte ens har infört det ursprungliga Vapendirektivet nu ska införa ett Tilläggsdirektiv är orealistiskt. Tilläggsdirektivet kommer på sin höjd att få genomslag hos de länder som redan idag har en högt utvecklad vapenlagstiftning.

Det kan säkerligen anses motiverat att en lagstiftning från 1991 moderniseras, om inte annat så för att den tekniska utvecklingen gått förbi 1991 års nivå. Men Tilläggsdirektivet pressades fram i en tid då terrordåd skakade världen och marknadsfördes som ett led i kampen mot illegala vapen och terrorism. Så småningom frångick man denna motivering men någon konsekvensanalys gjordes fortfarande inte, i strid med EU:s egna regler.

EU:s egen utvärdering från 2014 visar, precis som all tillgänglig forskning, att det inte är de legala vapnen som är problemet. Likafullt florerar en omhuldad skröna att det är de civila vapnen som läcker ut till kriminella trots att så gott som alla påträffade illegala vapen har visat sig ha sitt ursprung i forna Östländer.

Grundskillnad i EU:s klassning mot svensk klassning

EU:s Vapendirektiv med Tilläggsdirektivet delar upp vapen i tre kategorier.

- A = förbjudna vapen
- B = vapen som kräver tillstånd
- C = vapen som endast behöver anmälas

Vid prövning för tillståndsgivning skiljer det inte i svensk lag på A-, B- och C-vapen. Prövningen är lika för alla licenspliktiga vapenkategorier och uppfyller EU direktivets krav för A-vapen.

EU:s krav för kategori A-vapen

Alla tillstånd för aktivt bruk (jakt eller skytte) som beviljas i Sverige uppfyller EU:s krav för att bevilja licens för kategori A-vapen:

1. Sökanden tillhör en **erkänd organisation** för skytte/jakt (OBS att EU inte kräver att organisationen ifråga ska vara auktoriserad på något sätt).

Vi har i Sverige ett utbyggt föreningsliv där föreningar är erkända, de har styrelse och stadgar. Även deras överordnade riksorganisationer är erkända och har styrelse och stadgar. Dessutom är numera alla föreningar tillhöriga en auktoriserad riksorganisation registrerade hos Skatteverket och har ett organisationsnummer.

All träning och tävling i skytte sker inom föreningslivet, även jakttävling och i stor utsträckning också jaktträning.

Bevis om tillhörighet, dvs kompetens, är föreningsintyg respektive jägarexamen.

Att Polismyndigheten skulle anförtros behörighet att formulera kompetens- och aktivitetskrav för vissa tävlingsvapen, så som utredaren föreslår, har ingen motsvarighet i Tilläggsdirektivets krav.

Vi har sett resultatet av att Polismyndighetens fick definiera "aktivitet" inom skytteidrotten. Där fastställer Polismyndigheten i sina föreskrifter att det endast är avlossade skott inom en föreningsledd aktivitet som kan godkännas. Detta skiljer sig markant från andra delar av idrottsvärlden där en hel rad kringaktiviteter också räknas in, t.ex. konditionsträning inom fotboll. Med Polismyndighetens synsätt skulle det endast vara själva fotbollsmatchen som räknas som aktivitet, inte den teknik- och konditionsträning som utövas inom fotbollen och även inom alla andra idrotter.

2. Magasinsstorlekar

Vi har redan i Sverige regler för magasinstorlek för jakt. Har man löstagbart magasin får man anskaffa ett speciellt magasin som är avsett för rätt antal patroner för respektive typ av jakt.

För målskjutning regleras patronantal av respektive tävlingsgrens skjutreglemente.

I Sverige är vapenlicenser kategoriserade separat för jakt respektive för målskjutning. Sådana vapen som man innehar för jakt får även användas för målskjutning men inte tvärtom. Detta innebär att man kan behöva flera magasinstorlekar för samma vapen eftersom det för träning av målskjutning inte finns några maxgränser på magasinstorlek och mängdträning kan underlättas av större magasin.

Vi hävdar att det inte behöver införas några magasinregler i Sverige alldenstund detta redan är reglerat i lagstiftning och skjutreglementen. Senast ett liknande förslag var uppe till diskussion, grundat på Doris Högnés utredning SOU 2013:7, mötte det också massiv kritik, bland annat för att det ej var definierat vad som utgjorde den väsentliga delen av magasinet.

Hur man ska förfara med icke-halvautomatiska vapen som har inbyggda magasin med större kapacitet än vad EU:s regler medger framgår inte av utredningen. Detta trots att EU:s Tilläggsdirektiv i Artikel 5 punkt 3 anger att om man har ett magasin till en halvautomat eller ett repetergevär med större kapacitet än 10 patroner ska licensen på halvautomaten återkallas (om man innehar en halvautomat).

Artikel 5 punkt 3 skiljer inte på fasta eller lösa magasin eller om magasinet är fast monterat på ett gevär, endast storleken är avgörande. En sådan formulering visar att man vid tillkomsten av EU:s Tilläggsdirektiv har stirrat sig blind på stora lösa magasin och halvautomatiska gevär. Hade man genomfört en konsekvensutredning hade förhoppningsvis detta kommit fram ...

Idag kan man köpa ombyggnadssatser för manuella repetervapen som ersätter det fasta magasinet med ett löst magasin (Stamag, dvs STANDARDiserade MAGasin inom Nato). Då har man ett fabrikat på magasinet och ett annat på vapnet. Ett sådant

magasin passar också till ett flertal vapentyper. Detta ger upphov till ett gränsdragningsproblem.

Vissa magasin kan också rymma olika många patroner beroende på kaliber.

3. Samlare

Även för samlare utgår tillståndsprövningen från att alla vapen motsvarar EU:s kategori A. Därmed är det tillåtet för en samlare att inneha stora magasin till sina samlingsvapen. Eftersom samlingsvapen är passiva vapen (skott får ej avlossas) utgör magasinet endast ett tillbehör.

Det finns samlare som samlar på magasin men inte har vapen. Ett magasin utgör inget vapen i sig och har heller inte av EU klassats som väsentlig vapendel. Att kriminalisera innehavet av magasin i sig fyller ingen funktion. Det är inte innehavet av stora magasin som ska regleras utan bruket av dem i fel sammanhang.

Polismyndighetens motivering för att reglera magasin (återgiven av utredaren) är tunn: att Polismyndigheten då skulle kunna lagföra kriminella som innehar stora magasin. Men hur ofta har Polismyndigheten hittat stora tomma magasin hos kriminella? (Statistik saknas) Hittar man något är det säkerligen fulla magasin och troligen även ett vapen och då är det vapnet och ammunitionen man lagför på. Ofta är vederbörande då belastad med andra synder som har större straffvärde än de illegala vapnen ...

Idag är lagstiftningen otydlig när det gäller samling av flerskotts enhandsvapen. Enligt proposition 1999/2000:27 hade man redan inledningsvis i sitt övervägande undantagit vapen för samling i och med formuleringen att femårsregeln avsåg "vapen för skjutning". Fram till år 2010 tillämpades heller inte femårslicens på samlingsvapen men i samband med att man fick en ny jurist i Göteborg togs denna idé fram. I och med att själva lagtexten (Vapenlagen 2 kap 6a §) inte undantar vapen för samling (och de flesta domstolar inte tar hänsyn till förarbetena utan väljer att gå på Polismyndighetens åsikt) har man efter 2010 tillämpat femårsregeln generellt, med hänvisning till Ds 2004:32 som utgår från att regeln ska tillämpas även på samlingsvapen vilket då hade ifrågasatts av Rikspolisstyrelsen.

Implementeringens påverkan på nuvarande skytteformer

Det remitterade förslaget går på många punkter avsevärt längre än vad EU:s Tilläggsdirektiv kräver. Om det remitterade förslaget antages innebär detta stora nackdelar för svenskt idrottsskytte, både på elitnivå och på motionsnivå.

Detta berör å ena sidan skytte med helautomatiska vapen. Detta skytte utgör inte något problem i Sverige. Skytteformen är väl etablerad och de svenska kraven för att få inneha ett sådant vapen för målskjutning är idag synnerligen rigorösa i jämförelse med övriga EU länder.

Å andra sidan berörs även skytte med halvautomatiska vapen. Inte heller detta skytte utgör något problem i Sverige. Skytteformen är väl etablerad både på nationell och internationell nivå. Flera skytteformer där kravet på magasinstorlek inte kolliderar

med EU:s Tilläggsdirektiv skulle heller inte drabbas av några inskränkningar. Men de skytteformer som av praktiska skäl behöver använda större magasin skulle helt plötsligt anses icke önskvärda utan att detta skulle ha någon som helst inverkan på det kriminella vapenvåldet eller terrorismen i landet.

En skytt som är registrerad utövare av skytteformer som behöver större magasin kan enligt EU:s Tilläggsdirektiv få detta. Därmed är dagens lagstiftning tillräcklig eftersom den kräver ett föreningsintyg med angivande av vilken skytteform sökt vapen ska användas till.

Att skytteformen i sig och dess behov av stora magasin skulle styra om licens ska ges med tidsbegränsning (femårslicens) eller inte skapar endast ökad byråkrati. Redan det system vi har i Sverige, med tidsbegränsade licenser på helautomatiska vapen och flerskotts enhandsvapen, har skapat onödig byråkrati eftersom regeln tillämpas absolut och inte ser till möjligheten att meddela icke tidsbegränsad licens när det står klart att behovet av vapnet inte är av tillfällig natur.

Halvautomatiska vapen är i grunden klassade inom EU som B-vapen. Endast om ett magasin med större kapacitet än 10 patroner (för långa vapen) respektive 20 patroner (för korta vapen) införs i vapnet övergår det inom EU till att bli ett A-vapen, dvs ett förbjudet vapen i klass med krigsmateriel.

Vapen klassade inom EU som A-vapen får inte föras mellan staterna utan en omfattande byråkrati. Detta skulle då omöjliggöra internationellt tävlande. Likaså skulle all handel med reservdelar till sådana vapen kräva särskilda tillstånd av Inspektionen för Strategiska Produkter (ISP) eftersom de skulle klassas som reservdelar till krigsmateriel.

Idag licensfria vapendelar

Utredarens förslag innebär en form av licensplikt även på **magasin**. Detta finns inte med i EU:s Tilläggsdirektiv och kan därmed slopas.

Utredningens förslag hur man ska förfara med överblivet militärt materiel, t.ex. magasin, som lämnats kvar i civilsamhället sedan nedrustningens tidevarv är att kriminalisera innehavet. Detta kan inte anses som seriöst enär det är Statsmakten som har strött föremålen omkring sig i ambitionen att ha ett totalförsvaret. Likaså kan man svårligen skilja på civila och militära magasin då de till form och funktion är identiska.

Likaså vill utredarens förslag införa en form av licensplikt på **avfyrningsmekanismer**. Inte heller detta finns med i EU:s Tilläggsdirektiv. Dessutom saknas en definition på vad som utgör en avfyrningsmekanism vilket gör lagstiftningen svårtolkad. I vissa fall kan kolven av trä bli licenspliktig eftersom den är en del av en avfyrningsmekanism, t.ex. på äldre vapen. Idag är inte kolvar tillståndspliktiga i Sverige och det finns heller inget krav i EU-direktivet på tillståndsplikt.

Skälet till förslaget synes vara att Polismyndigheten hävdar (vilket man gjort i ett flertal rättsfall) att det skulle vara enkelt att genom byte av avfyrningsmekanism omvandla ett halvautomatiskt vapen till ett helautomatiskt dito. Från Nationellt

Forensiskt Centrum har emellertid påpekats att en sådan ombyggnad inte alls är särskilt enkel att utföra och att den kräver ett sådant tekniskt kunnande och rätt verktyg att det i så fall är enklare att tillverka ett nytt helautomatiskt vapen.

En ombyggnad som förändrar ett vapens grundkaraktär är redan idag förbjuden. Därmed skulle det inte finnas något skäl att införa särskilda regler för avfyrningsmekanismer då de inte tillför lagstiftningen något nytt.

Inte heller **ljuddämpare** finns med i EU:s Tilläggsdirektiv. I vapenlagstiftningen finns vissa regler utformade av Polismyndigheten som utgör en hybrid mellan vapenlagstiftningens karaktär och övriga lagregler kring jakt och skytte (bland annat Jaktlagen).

Utredaren föreslår att ljuddämpare ska tillåtas upp till kaliber 12.7 mm som motsvarar kaliber .50 enligt Krigsmaterieförordningen. Men det finns faktiskt civila gevär upp till kaliber .700 NE (Nitro Express) som är inkluderad i Naturvårdsverkets lista i NFS 2002:18. Skulle dessa i så fall ha ett förbud mot ljuddämpare?

Ljuddämpare har ingen specificerad definition i förslaget, inte heller hur ljuddämparens kaliber ska tolkas. Tekniskt sett kan en ljuddämpare som har grövre kaliber än vapnets kulkaliber användas, eftersom det till skillnad från ammunition inte är kalibern på vapnet som är avgörande för vilken ljuddämpare som kan nyttjas. Svårigheter med lagtolkning kommer att uppstå.

Vi anser att ljuddämpare ska kategoriseras på samma sätt som flamdämpare, mynningsbroms och dylik utrustning, av Naturvårdsverket definierade som "ljudreducerande anordningar", dvs de ska inte vara behäftade med några särskilda regler.

EU:s vapenpass

Sverige intar en särställning genom att man inte accepterar EU:s vapenpass för skyttar och jägare som vill komma på besök. De måste söka (och betala för) ett särskilt tillstånd vilket både är kostsamt och tar lång tid för handläggning.

Den som innehar ett EU-vapenpass visar att han uppfyller kraven för vapentillstånd i sitt hemland. Detta ska vara tillräckligt.

Lagstiftningens karaktär

I flera år har man från Polismyndighetens sida försökt få igenom att vapenlagstiftningen ska betraktas som en skyddslagstiftning. Tyvärr har även utredaren gått i samma fälla (sid 72) när han hävdar att syftet med vapenlagstiftningen är att förhindra att vapen används i brottslig verksamhet. Däremot är en grundtanke med vapenlagstiftningen att vapen inte ska missbrukas vilket inte är det samma som att den är en skyddslagstiftning eller ska förhindra brottslig verksamhet.

En så kallad skyddslag har till ändamål att skydda den enskilda individen emot sitt eget oförstånd (t.ex. LOB och viss tvångslagstiftning inom socialtjänstlagen) alternativt skydda en svagare part i ett partsförhållande. Den skyddslagstiftning som finns,

och som också benämnes Skyddslagen, avser att skydda viktiga samhällsfunktioner i händelse av katastrofer eller krig.

Innehav av vapen utan tillstånd är förbjudet men vapenlagstiftningen reglerar för vilka ändamål man kan få tillstånd att inneha vapen. Det förutsätter till exempel att ett jaktvapen får användas för en viss typ av jakt eller att ett målskjutningsvapen får användas i en angiven skytteform.

Vilka vapen som är lämpliga och som får användas och hur dessa vapen ska handhas regleras av Jaktlagen och Naturvårdsverkets regelverk för jaktvapen samt av respektive skjutreglemente för målskjutningsorganisationerna.

Dessa lagstiftningens karaktärer måste renodlas så att inte vapenlagstiftningen glider över i bestämmelser som ska regleras av jaktlagstiftningen, krigsmaterieförordningen eller av civilsamhället. En allmän översyn är därför påkallad.

Denna översyn bör då lämpligen även göra skillnad mellan vapen som finns registrerade i Sverige (i grunden legala vapen) men där ägaren på grund av något missförstånd missat att förnya licensen och vapen som aldrig varit registrerade i Sverige (i grunden illegala vapen). Idag behandlas även legala vapen som att de blir illegala och ägaren straffas för vapenbrott. Man måste göra skillnad på i grunden laglydiga medborgare och kriminellt belastade personer och inte skära alla över en kam.

Dagens straffsätser i vapenlagstiftningen är avsedda för det kriminella klienteletts hantering av illegala vapen men tillämpas även på fall där legala och i övrigt laglydiga vapenägare råkat missa en administrativ regel.

Genom att renodla vapenlagstiftningen som en tillståndslagstiftning kan den som inte följer bestämmelserna i vapenlagstiftningen gällande tillstånd åläggas vite för att rätta avvikelserna från tillståndskravet på samma sätt som om man bryter emot annan tillståndslagstiftning, t.ex. bygglov. Att utnyttja möjligheten till ekonomiska sanktioner kan på sikt få betydligt större effekt på följsamheten emot vapenlagstiftningen än enskilda domar mot vapenägare eller handlare för brott mot Vapenlagen.

Brott där verkligt illegala vapen (eller andra artiklar som i civilsamhället kräver tillstånd för innehav) är inblandade kan då lagföras under Brottsbalken. Där finns ju i grunden inga tillstånd enligt vapenlagstiftningen eller annan lagstiftning att åberopa.

Något som inte hör hemma i vapenlagstiftningen

Utredaren lägger till i Vapenlagen 1 kap 3 § en punkt **i) explosiva militära missiler och startlavetter.**

Det existerar inte någon som helst civil skytteform där sådana tingestår används. Därmed finns det inte heller någon möjlighet för privatpersoner att beviljas licens på dessa med vapenlagen som stöd. De hör hemma under krigsmaterieförordningen.

Dessa fanns med redan i det ursprungliga Vapendirektivet men har inte förrän nu föreslagits införas i vapenlagstiftningen. Men de hör inte hemma där, varken nu eller tidigare.

Inte ens för samlare finns behovet av att reglera innehav av sådana tingestar under vapenlagstiftningen. Samlare eller museer som känner behov av att inneha sådana kan söka sina tillstånd via ISP på samma sätt som för annan krigsmateriel.

Förslagets konsekvensutredningar

En konsekvensutredning bör beakta även andra konsekvenser än de rent ekonomiska. Vad vi kan se gör inte Utredaren detta.

Konsekvensutredningen för **Polismyndigheten och rättsväsendet**, sid 239 andra stycket, innehåller texter som mera hör hemma i Fablernas Värld. "Förslaget syftar emellertid till att vara brottsförebyggande och bidrar därför sannolikt på sikt till ett minskat antal brott och en lägre belastning för rättsväsendet." Det är snarare tvärtom eftersom alla förslagen enbart riktas emot de laglydiga legala vapenägarna.

"Detsamma gäller förslaget att kriminalisera yrkesmässig förmedling av skjutvapen, ammunition och vapendelar till någon som inte har rätt att inneha egendomen." Detta är redan idag förbjudet för allt som har tillståndsplikt.

Att utöka antalet femårslicenser kommer att få stora konsekvenser i arbetsbelastningen för Polismyndigheten och i förlängningen även för rättsväsendet (man kan förvänta sig ett stort antal avslag och överklaganden).

Det behövs att man redan i Vapenförordningen anger vilka krav som ska ställas för förnyelse av en femårslicens för att undvika en upprepning av det kaos som uppstod från 2010 och framåt gällande flerskotts enhandsvapen för målskjutning, där inte ens en europamästare ansågs kvalificerad för att få förnyad licens.

För **Försvarsmakten** har det inte beaktats civilsamhällets roll i totalförsvaret. Att ersätta den frivilliga försvarsutbildningen med stamanställd personal kommer att kräva ökade anslag.

För **vapenhandlare** kan det innebära stora kostnader att ordna med förvaring av ett utökat antal licenspliktiga vapendelar. Ej heller har behovet av eventuell inlösen av vapen hos handlare beaktats.

Om elektronisk överföring av transaktioner blir obligatorisk kan detta innebära investeringar för mindre handlare jämfört med dagens rapportsystem.

Polismyndighetens svarsfrekvens redan idag på elektronisk rapportering av transaktioner från handlare förtjänar viss kritik. Det kan ta upp till en månad innan ett SE-nummer tilldelas vilket i sig omöjliggör att transaktionen kan genomföras.

För **målskjutningsorganisationer** kan förslagen innebära stora konsekvenser i möjligheterna att genomföra internationella tävlingar. Se det svar som avgetts av Svenska Dynamiska Sportskytteförbundet.

Man har inte beaktat att privatpersoner som inte är vare sig jägare, målskyttar eller samlare kan vara innehavare av magasin eller avfyrningsmekanismer (medvetet eller omedvetet som ett resultat av nedrustningen av totalförsvaret varvid många icke tillståndspliktiga vapendelar blev kvar i civilsamhället). Att nå ut till dessa och förklara att de måste söka tillstånd för att få ha kvar föremålen blir onödigt komplicerat. Det finns heller inga riktlinjer vad som krävs för att få tillstånd att inneha dessa föremål vilket bäddar för rättsosäkerhet.

Det finns ingen som helst vinst för samhället i att kriminalisera laglydiga medborgare som råkar inneha magasin eller avfyrningsmekanismer.

För **ljuddämpare** (som ju inte omfattas av EU:s Tilläggsdirektiv) kommer det de facto inte att bli några ändringar eftersom Polismyndigheten även i fortsättningen kommer att få avgöra vem som får inneha ljuddämpare och, vad värre är, kommer att få rätt att avgöra när vi får använda ljuddämparen. Detta strider mot jaktlagstiftningen som tillåter ljudreducerande utrustning på samtliga jaktvapen.

Ytterligare kommentarer

EU-domstolen prövar

Att man inom EU inte följt sina egna tvingande regler vid utarbetande av lagförslag kan leda till att EU-domstolen förklarar Tilläggsdirektivet oförenligt med EU:s fördrag.

En konsekvensanalys hade sannolikt belyst de oacceptabla konsekvenserna av Tilläggsdirektivet för idrottsskyttet, konsekvenser som strider emot proportionalitetsprincipen.

Tilläggsdirektivet inriktar sig inte på bekämpandet av kriminell vapenhantering och terrorism utan är enbart inriktat på att försvåra legal vapenhantering inom EU.

Tilläggsdirektivet är dessutom otydligt skrivet och använder inte vedertagen terminologi. Därmed är den rättsliga förutsägbarheten åsidosatt.

Auktorisationskrav

Genom lagändring 2015 infördes krav att sammanslutningar för skytte skulle vara auktoriserade eller tillhöra ett överordnat auktoriserat förbund. Polismyndigheten fick i uppdrag att utforma reglerna för auktorisation. Trots detta har Polismyndigheten till dags dato inte skrivit några föreskrifter i ämnet och därmed är det bäddat för godtycke.

Vi har skrivit till Polismyndigheten om detta och fick till svar att man inte ansåg sig tvingad (och heller inte avsåg) att skriva några föreskrifter i ämnet.

Det finns ett flertal organisationer som skulle behöva en egen auktorisation men avstår att söka en sådan då rättsläget i avsaknad av föreskrifter är oklart. Med kännedom om Polismyndighetens politiska aktivism förstår man också att det

kommer att kosta betydande summor för juridisk assistans om ansökan leder till domstolsförhandlingar.

Synnerliga skäl

I uppdraget ingick även att se om begreppet "synnerliga skäl" kunde förtydligas genom att det uttryckligen i lagen anges vilka krav som ställs för att få licens på enhandsvapen. Såvitt vi kan se har några konkreta förslag ännu ej presenterats.

Vi menar att begreppet kan ersättas av de "särskilda krav" som anges i Vapenförordningen 2 kap 3 §.

Polismyndigheten vill utöka sitt mandat

Skytte är en idrottsgren som tillhör det civila samhället. Det är dessa som ska avgöra vilka sportredskap i form av vapen och vilka skyttegrenar som ska vara tillåtna.

Polismyndigheten har i ett flertal rättsprocesser sökt påskina att man har mandat att avgöra vapen lämplighet. Två sådana fall ligger för närvarande i Högsta Förvaltningsdomstolen och ytterligare ett fall har redan avgjorts (med för Polismyndigheten negativ utgång).

Att något sådant mandat inte existerar visas av att Polismyndigheten 2017-02-03 skrev till Justitiedepartementet och begärde ändringar i Vapenlagen och Vapenförordningen att de skulle bemyndiga Polismyndigheten att avgöra vapens lämplighet. Denna begäran har till dags dato inte bifallits. Av de 6 punkter Polismyndigheten framförde tog Justitiedepartementet upp endast en, och det var inte punkten om vapens lämplighet.

Vi har lång erfarenhet av Polismyndighetens agerande när det gäller vapenlagstiftningen och vi har konstaterat att myndigheten inte lever upp till Förvaltningslagens krav om objektivitet, skyndsamt handläggning och service till medborgarna. Tvärtom följer man en egen politisk agenda och har förutom vapennegativa artiklar i dagspressen bland annat haft en av sina anställda som lobbyist i Bryssel under tiden för EU:s Tilläggsdirektivs tillblivelse.

I flera andra fall har Polismyndigheten, med benägen draghjälp från våra förvaltningsdomstolar som trots påpekanden ignorerar lagtexten, sökt utöka sina bemyndiganden via domstolsbeslut. Detta gäller bland annat förvaring av vapen hos privatpersoner och samling av vapen där Polismyndigheten saknar bemyndigande att skriva föreskrifter men har lyckats få sina allmänna råd upphöjda till pseudolagar. Vi anser att det är Riksdagens och Regeringens uppgift att stifta lagar, inte en myndighets via sina allmänna råd.

Vi har tidigare hemställt att uppdraget att administrera vapenlicenser skulle överföras till annan (eller nyskapad) myndighet. Trots att man från regeringshåll uttalat sig kritiskt mot Polismyndighetens arbetsätt har man inte vidtagit den självklara åtgärd som en myndighets maktmissbruk borde medföra.

Svenskt Forums remissvar

Från samarbetsorganisationen Svenskt Forum, där vi ingår, har lämnats ett remissvar som ger en uttömmande analys av den effekt de senaste 30 årens ändringar i vapenlagstiftningen har inneburit. Vi instämmer helt i denna analys.